

Každý nováček, který se blíž seznámí s mými názory, přestane se mě stranit. Lecčeho už bylo dosaženo, a já jsem tomu ze srdce rád," říkal M. Pierre. Seděl, jak měl ve zvyku, bokem ke stolu a tlustá stehna hezky přes sebe a neslyšně jednou rukou bral akordy na ubrusu z voskovaného plátna. Cincinnatus ležel na kavalce a podpíral si hlavu.

„Jsme teď sami a venku prší," pokračoval M. Pierre. „Tohle počasí je jako stvořené pro důvěrnosti z ouška do ouška. Víte co, řekněme si to jednou provždy narovinu . . . Mám dojem, že vás překvapuje a dokonce vám snad leze na nervy chování našeho představenstva ke mně; vypadá to, jako bych tady měl nějakou zvláštní protěku, ne, nic nenamítejte, nalejme si čistého vína, když už na to přišla řeč. Dovolte mi, abych vám svěřil dvě věci. Znáte přece našeho milovaného direktora (mimochodem: žádný nováček k němu není docela spravedlivý, ale o tom až pak . . .), víte přece sám, jak je citlivý, jak je citlivý, jak na něj působí všechno nové, myslím, že i když vám prvně dny zahořel láskou — takže vašeň, která v něm vzplála vůči mně, se vás nesmí nepříjemně dotknout. Přece na sebe nebude nezářít, milý příteli. Za druhé, až je to zvláštní, zřejmě dodnes nevíte, proč jsem se zde octl — a uvidíte sám, že až vám to řeknu, mnohé pochopíte. Promiňte, ale co to máte na krku — tady, tady a tady?“

„Kde?“ automaticky se zeptal Cincinnatus, ohmátávejte si krční obrátce.

M. Pierre k němu přistoupil a dohlédl na pelest kavalce.

„No tady," řekl, „ale teď mi prve vidím, že to byl jen dopadající stín. Měl jsem dojem, že je to nějaký malý puchýřek. Nějak špatně otáčíte hlavu. Bolí vás? Nastydl jste se?“

„Ach, nedotírejte, prosím vás," smutně hlesl Cincinnatus.

„Ne, počkat. Ruce mám čisté. Tadyhle vás prohmatám, když dovolíte. Co kdyby přece jen . . . Tady to bolí? A tady?“

Malou, leč svalnatou rukou chvatně prohmatával Cincinnatus a pozorně si ho prohlížel, a jak dýchal nosem, tiše pohyzoval